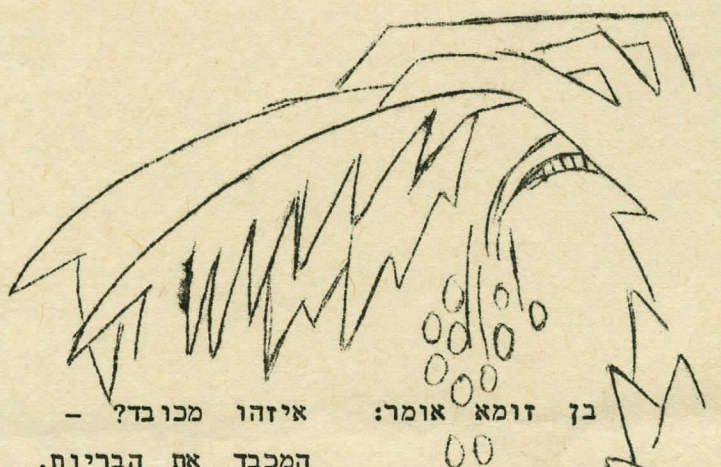

דברי הכפר

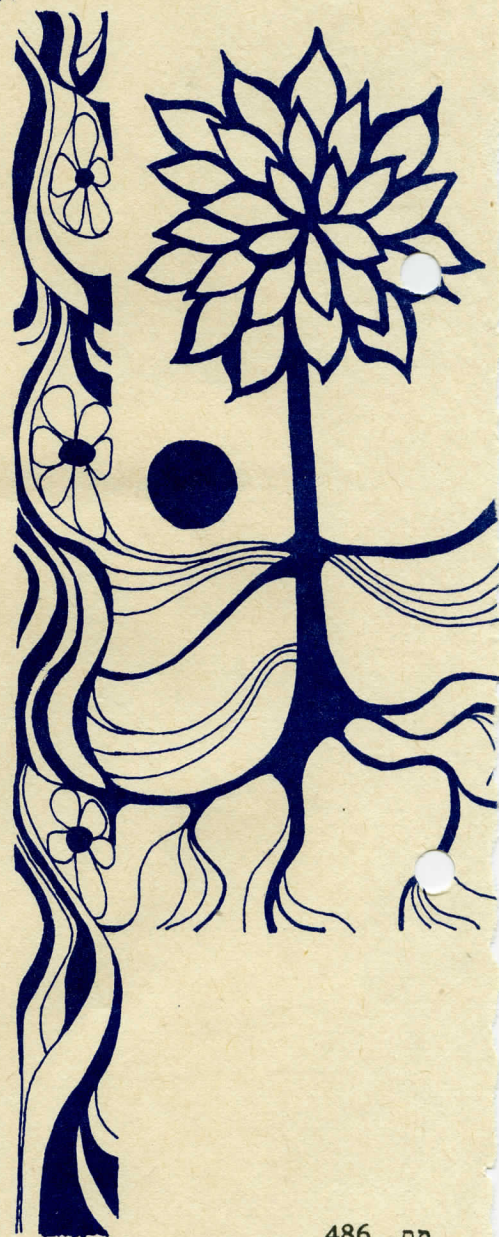
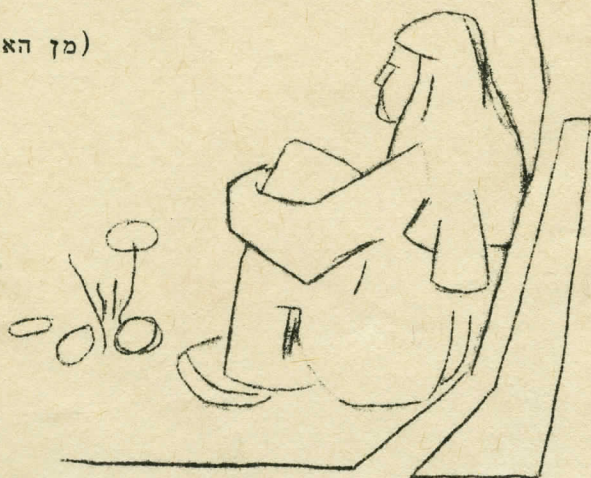

בן זומא אומר: איזהו מכובד? -
המכבד את הבריות.

שמאי אומר: הוי מקבל את כל האדם
בספר פנים יפות.

אמר ר' יהושע בן לוי: בשעה שאדם
הולך בדרך, איקציא של מלאכים
מהלכין לפניו ומכריזין ואומריין:
תנו מקום לאיקונין של הקדוש -
ברוך - הוא.

(מין האגדה)

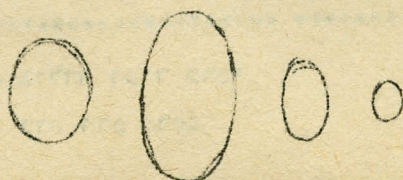

מס. 486
19 בנובמבר 1976
כ"ו בחשוון תשל"ז
כפר הנשיא

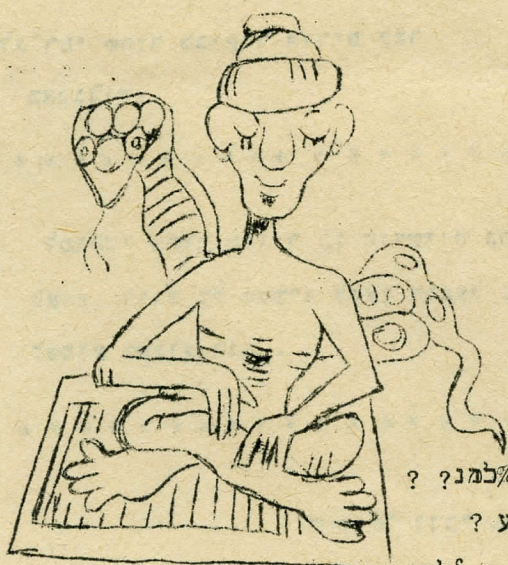
מה נעשה?

יום שישי ראינו סרט; "תיק אודסה" ונה נינו. ובכלל התברכנו בשבועות האחרונים בסרטים בכלל לא כל כך "ענתיקות" כמו שהיינו רגילים. בין אלה שהקרנו כאן בזמן האחרון; "אורינט אקספרס" "טומי".

מקרה עצוב קרה בדיר צאן לאחר לילה כבשים מצאו את דרכן למקור רעל ובעקבות זה מתו. אנשינו לנו מענף הצאן שזה בכל אופן אינו סימן לסגירת הענף !!!

ובכל זאת - חוג המדיטציה חי וקיים! השבוע היו כבר פגישות, גם כלליות וגם פרטיות, עם מדריך למדיטציה מהודו שהתנדב להיות לעזר. אנו מחכים לימוע לשמוע פרטים נוספים מהמשתתפים.

האם שמעת של מן־פעם נסע לעצמך ופזלמנ? ש פזקאי ו פספס אמרו שכל זאת אפסוע קראת יאנחנו עומדים ל פפסרקאט את הועדות ה פפפוקי וה פפפס בינו הבאה? נודע לך כבר ש טפפפלי עומד ל פקפאטו בימים הקרובים וה פפפחלך והחברים ולפאראי?

של פפפאדק נולדו לפפפפפפ? זהו סוג החדשות שלנו מחכמים !!

אנא, חברים מסרו לנו כל מידע כל חדשה - ונמח להדפיס העורכות

3 רוח זרבות

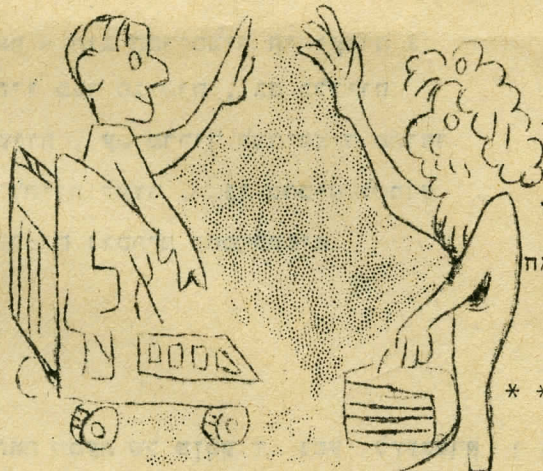
למוד פורה והתאקלמות טובה לחלמידי
 האולפן שהתחילו ללמוד (בעצם כבר למעלה
 משבוע ואנו מתנצלים על האיחור
 בדו"ח).
 למוריהם מטפלותיהם, מקשריהם
 מאמציהם וכל מי שקשור אליכם
 בצורה כל שהיא.

22.11 - מאיר ריינס
 - רותי מג'ר (חצור)
 23.11 - לארי ברקוביץ
 26.11 - סמדר וויסהם
 27.11 - מיכל לוי
 28.11 - רמה ריין

22.11 - גילדה וסיד פרבי
 26.11 - רות ודב מרקס

לג'רמי שחזר מביקור הורים קצר
 באנגליה.

למופטי שחזר מסיור בן חודשיים בחוץ
 לארץ. דווח על מעשיו למען המפעל נשמח
 לשמוע בשבוע הבא.

לימואל ודבי שחזרו לאנגליה אחרי חופשה

מולדת קצרה - וגם מהם נשמח לשמוע בקרוב.

לעודד שקיבל רשיון נהיגה.
 לרותי ל. שחוזרת אלינו מחופשה בחו"ל -
 התאקלמות מהירה.

ליריב פ. ששוכב בבית חולים פוריה - החלמה

מהירה ושלמה!

ערב מאכע אויפֿזיך

ביום שישי זה, בשעה חמש, נקיים
בחדר האכל ערב שכולו הנאה ויצירה.
יהיו חוגים במקצועות שונים בהדרכת
מורים שכל אחד מומחה בתחומו. כל חבר
יוכל להסתובב בחדר האוכל, להביט
בדוכנים, להתרשם ולבחור במקצוע אחד.
הוא יקבל במקום חומרים, רעיונות
והדרכה ובסוף הערב יוכל לקחת הביתה
את המוצר הגמור.

במשך הערב יהיה כיבוד שיכינו
המשתתפים בחוג הבישול באחד
הדוכנים.

והרי רשימת החוגים:

1. אשפה מעתונים ארוגים	תמר וו.
2. ראשן מלבד לחינוק	דליה ו.
3. ציפוי בקבוקים או קופסאות
בתמונות	מרים מ.
4. מקרמה - קישוט מחבלים	שריטה
5. כריות נוי לחדר	פרנקי
6. קליעת סל מנצרים	רינה כ.
7. קולאג' - תמונה מניירות צבעוניים	עפרה
8. עשיית תיקים מעור	אבי
9. נר לקישוט בשיטות שונות	דוט
10. בנית עפיפונים	פול ב.
11. פנקסים והפתעות - מקרטון	סיד פ.
12. בישול יצירתי	קרול ב.
13. קרמיקה	דפנה ג.

כולם מוזמנים - מחברת הילדים ועד לסבחות.

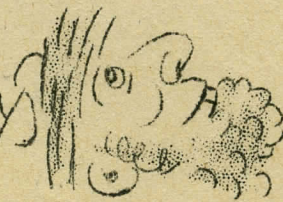
בואו לבלות ערב מהנה ונחמד.

החברים מתבקשים להביא אהם מספריים

רג'י

4
חלום

כשהתגלה בעירת חלם, שנכתב עליה ועל אדרכתה ספר מעליב - רבה הייתה התדהמה.
כל העירה זעמה, אפילו המעטים בה שהספיקו לקרא את הספר.

קראו מיד לאספת אזרחי העירה לדון בנושא ולהגיע לדרכי טיפול בו.

מזכיר העירה קם ראשון: "כל העולם יקרא את הספר ויצחק עלינו. לא אוכל להשתתף במפגשים של ראשי עיר מתוך הרגשת בושה".

גם הגזבר דבר: "עכשיו, כל פעם שאני הולך לבנק לבקש הלואה, יגידו העסקנים - מה? לתת כסף לאנשים כל כך טפשים? לא, לא! טרם נפלנו על הראש!"

המורה קם אף הוא: "כשהילדים יקראו דברים כאלה על הוריהם ועל מחנכיהם, יחדלו לתת להם כבוד והחינוך אצלנו ישתבש".

אמר אחד, אזרח מהשורה: "לא איכפת לי על הספר כל כך - אין לי זמן לקרא אותו - אלא העובדה שהכותב לא הוסיף את שמו לספר ואין לי דרך לדעת על מי לזרוק אבנים".

ענה לו אחר: "לא סוד בכלל מי כתב את הספר. לידיעתך כתב אותו שמבל העירה - זה שלא ראינו אצלנו משך שלוש שנים ורק חזר לאחרונה (הערת העורך: אנו מזכירים לציבור שמבל העירה ההפוכה הוא בטח חכם)".

אחדים הציעו לגרש את השמבל, אחרים להביא אותו לבירור לפני ועדת העירה. היו גם אלה שרצו להתעלם מכל הפרשה, בנמוקים אלה: אם אמנם עשינו שגיאות בעבר, הרי חקנו את עצמנו בינתיים. מי שאבד את הבגדים על שפת הנהר קנה חדרים על סמך העלאת תקציב הבגדים בשנת הצנע. אלה שרצו להזיז הר שמסתיר את הנוף עכשיו הביאו דחפור גדול להרוס אותו והר וימלאו את הבור בסוף. אלה שהציעו לפחור את הבעיה של השומר הזקן שלא יכול להסתובב ברגל לדפוק על חריסי הבתים להעיר אנשים על ידי זה, שיביאו לו את התריסים לבית שלו, עכשיו סוסיפו עוד שומרים זקנים שלא יכולים ללכת ברגל. ואח בעית העגלון פחרנו ע"י חיסול רוב העגלות. לאור כל זה, אפשר לראות שהיום אנחנו מספיק חכמים לא לפחד מביקורת של השמבל.

בסוף הביא הרב את הפתרונות הבאים לבעיה:-
א. נמשיך במאמצים לשפור עצמי;

ב. השמבל יקבל על עצמו את יצוג העירה בחוץ, ככה שרק הוא ישמע אם צוחקים עלינו;

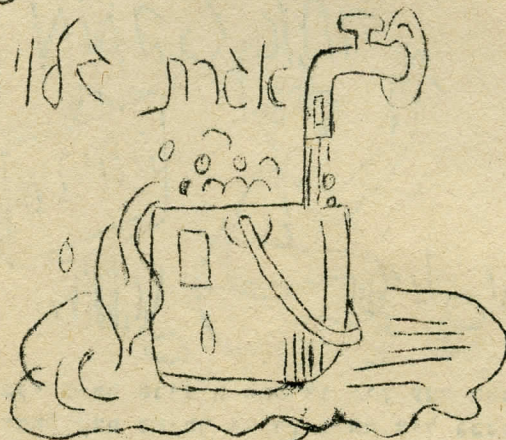
ג. לעתיד לבוא נשאל את כל הבא אלינו את שמו ונסרב לקבל פני כל חסר שם. ככה לא יהיו ספרים כתובים עלינו ללאחתימת שם.

אשתי מבקשת ממני שלא אחתום את שמי פן יעשו לה את המוות בסנדלריה. אי לכך אני נשאר:

חלם
אלמוני

99

אגרת אליה להדסה

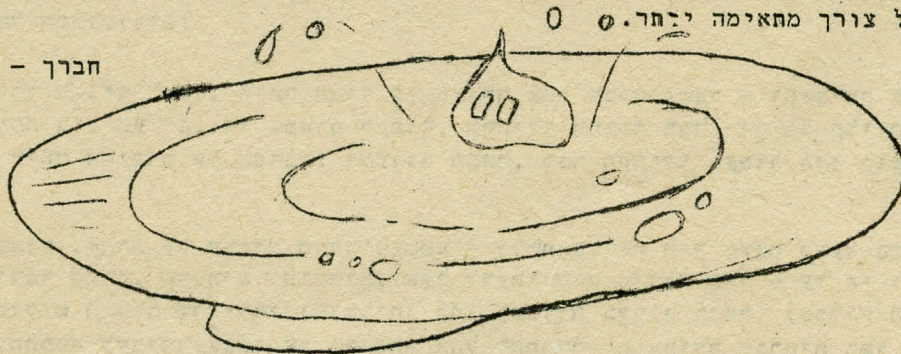
אינני יודע אם יש טעם להוסיף למה שכבר פורסם בענין מכתבך ל"אגרת לחברים", התשובות שפורסמו ב"דברי הכפר", ותשובתך לתגובות החברים. לא הייתי נדרש לנושא, לולא הצורך וחשוב יותר תוכן התשובה שלך לחברים אשר לדעתי, לא נזדעקו כל כך ממה שעשית, אלא מדרך החשיבה והצורת ההבעה של מחשבותיך. אני יכול להבטיח לך נאמנה, ועדים כל החברים בכ. הנשיא שאת לגמרי לא החבר/ה הראשון/ה בקבוץ שלנו, שהגיב להיבט זה או אחר של מציאות חיינו, במידה זו או אחרת של כאב, ואפילו עוגמת נפש. מה שקומט את החברים, לדעתי, מעבר לפירסום המאמר ב"אגרת" בעילום שם, הוא הבוז שאת רוכשת לזולת שאיננו מסכים אחר, וה"זכות" שאת קובעת לעצמך, לשפיל בנושא בצורה מעוותת עד כדי כך, שאפילו אם היה בסיס כל שהוא לטענותיך - הרי כמו ידיך הגזמת אותו מעבר לכל יחס מציאותי, ויצרת כמו ידיך תמונה מגוחכת של שלילת מוחלטת, שבדאי איננה קיימת, לא בכ. הנשיא, וספק רב אם בקיבוץ אחר כל שהוא.

כמוך - אני, וסביר להניח שכל החברים והאעירים בקיבוץ, שותפים לדאגה, למחשבה הרצופה והבונה של מעשה החינוך פה. אין המעשה הזה עומד או נופל בהתאם לראייה העקומה - וחסלתי לי את השמוש במלה בוטה כזו - בה השחקף העניין שכה זעזע אותך.

ולסיום - לא בפגיעות ועלבונות נגיע לתיקון הדבר - אלא ע"י בירור יסודי בפני המוסד המתאים שקיים בכדי לנסות לתפקד כמיטב יכולתו - ובסיוע הבונה של הקרובים לנושא. תדמיתנו החיובית חשובה - אבל אם היא תהיה נוצצת או לא תלוי קודם כל ברצוננו לבקר את המעשה מתוך יחס של מידה נכונה, של ראייתו לגופו של ענין, ומתוך אהבת המסגרת, על כל האורות והצללים שבה. נא לא לראות בדברי אלה מוסר - תגובה של נפגע ללא כל צורך מתאימה יותר. 0 0 0

חברך - מאיר

היות והייתי מאד מעורב בעבודת הילדים
במסע, במשך 3-4 שנים, אני מרגיש חובה
לתרום לדיון הער.

אינני מתיחס בכלל למקום של מאמרה של
הדסה - אלא לתכנון - ולתאור של עבודת
הילדים במסע. מה הן העובדות? אני יכול
למסור מזכרוני כך:

- 1972 - בהלה ותדהמה בין חברי צוות המסע - בני כיתת סנונית החמדו בין עצי האגס, התישבו שם, טרבו לעבוד - ונשלחו הביתה! קצת מאוחר יותר, כיתת איל נכנסה לעבודה, הרגישה אתגר והרגשה אחריות לגורל הקטיף, (ולשם הטוב של חברת הילדים) קטפו כמו שדים, וגמרו קטיף הגרנד כמה ימים טובים לפני המועד.
- (דרך אגב - עבודתם הטובה, השפיעה על קבוצת הזמניים במשך - וכולם התחילו לקטוף ביתר מסירות וביתר מהירות!!)
- 1973 - החליטו להזמין את הקבוצה הקבועה של הפועלים - אלא לסמוך על קבוצת זמניים - ועל גיוס כולל של חברת הילדים לחודש ימים. ולאחר סיום הקטיף (של 1150 טון - הכבד ביותר אי פעם) היה מוסכם על כולנו - שלולא עבודתם של הילדים - לא היינו מספיקים את הקטיף. הם מלאו תפקיד חשוב בחור קבוצת קטיף, ומקום מרכזי בחור צוות המכלסונים, ומקום מכריע בחור צוות הסרקטוריסטים ומובילי הפרי.
- 1974 - יבול מעט - אבל מסורת של עבודת הילדים המשיכה והירדן התחילו לעבוד במרץ - ואם זכרוני אינו מטעה אותי - קטפו 24 מיכלים לפני ארוחת בוקר!!
- 1975 - טוב יבול כבד - ילדים השתלטו לגמרי על המכלסונים - על המגרש - וחרמו התחילו להראות סימנים של קוספים של ממש. (עונה קודמת 1/2 כיתה נשלחה הביתה מוקדם).
- 1976 - לא השתתפתי הרבה בקטיף - אבל שמעתי ילדים שואלים בינם לבין עצמם - כמה קטפתם היום? וספרו לי שביין ילדי הירדן - היו כאלה שקטפו 3 מיכלים במשמרת אחת של המכלסונים!

נכון שמשך כל השנים האלו, היתה חמיד כיתה אחת אשר עברה משבר - והשביתה את העבודה, או נרדמה בין העצים, או במקום לקטוף, התחילו החברה תחרויות של קליעה בפרי. אבל עד כה, כל כיתה התגברה על המשבר, ולעונה הבאה, כבר התחילו לקטוף כמו קוספים מנוסים.

כך שקשה לשמוע בקורת על עבודת הילדים במסע - ולשתוק. זה היה בעצם מפעל משותף ומסובך, בין גורמי המשק, מחנכים והילדים, אשר לדעתי היה מוצלח מאד - על פי רוב. הלואי שיתר המפעלים הקשים של ילדינו יצליחו כמו בעבודה בקטיף במסע. (ככלות הכל - הרבה יותר קל להתמסר לעבודה בצאן או בחולה. אבל להתסדר עם עבודה שגרתית כמו קטיף תפוחים - כל הכבוד).

תשובה להדסה

ממאמר באיגרת יצאנו מתוך הנחה שמדובר בערך על הגיל שלנו
חברת - הילדים, ולכן החלטנו לענות לך.
אמנם נכתבו כבר 3 כתבות כחשובה למאמרך אך לא מנקודת מבט
שלנו.

לפי דעתינו כתבתך מתבססת על שמועות.
א. זה תקופה ארוכה שאינך נמצאת במשק (בגלל שרוחך הצבאי)

ואינך מעורבת בנעשה בענפים יום.

ב. את לקחת את המטע כהכללה לכל מקומות העבודה שלנו .
לפי מה שידוע לנו כמעט כל הכיתות לא היו בסדר בענף
זה בשנות העבודה הראשונות שלהם.

אך עיקר טענתנו היא שהעובדות השבאת אינן נכונות. ואנו רוצים
לציין פה את העובדות כמו שהן באמת;
* בחלק לא קטן של הענפים עובדים יום חברה ומהווים כוח אדם
חשוב, ועבודתנו חיוניות למשק.

* יש חברה שעובדים יום עבודה שלחבר רגיל ואף יותר מזה.

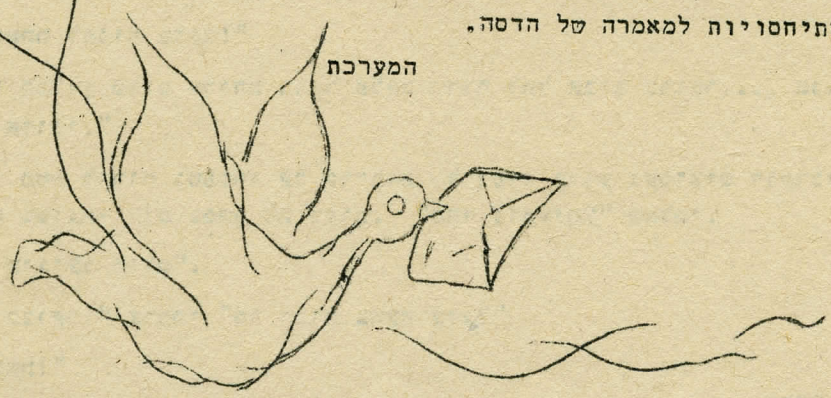
* אנחנו מְשִׁימִים שבסה"כ חברת הילדים עובדת באחריות ועד כה לא
שמענו טענות עלינו ממרכזי הענפים .

* אנחנו כן מסכימים איתך שמוסר - העבודה במשק זה דבר מאוד חשוב
ועדיין יש מה לשפר ולתקן אך זה לא נכון שאין לנו אף סיפא אחריות
מוסר עבודה .

חברת - הילדים

בזאת אנו מבקשים לחתום את סידרת המאמרים
וההתייחסויות למאמרה של הדסה.

המערכת

עברו 10 שנים מאז שלום נמלי ז"ל הלך מאיתנו.
 כידוע היה שלום בין היתר, גם העורך והרוח החיה
 של "בנין", בטאון חנועת הבונים העולמית.
 איך לנו דרך טובה יותר לזכר את שלום, את ההומור שלו
 את השנינות וכשר הביטוי, מאשר להדפיס כאן את אחד
 המאמרים מתוך כל אלה שהוא כתב.

י"ה זכרו ברוך.

השעה היתה כבר אחרי חצות והלכתי לתומי ברחובות ירושלים הקרים והריקים מחלבט
 אם כדאי לחפש מלון או מוטל שאפריע לחבר בינהו ועל ידי כך לשים קץ לידידות עתיקה
 יומין. הגעתי מתל אביב באותו הערב כדי להרצות לפני קבוצת נוער, ופשוט לא שמתי לב
 לשעון. לפתע שמעתי מין "פס.ס.ס.ס.ס..." ממושך ובעקבותיו מה שניתן לכנות שאלה:
 "תל אביב?" בסמטא צדדית עמדה לה מונית מרופסת ומכוסה חלודה; התקרבתי אליה וגליתי
 שתי דמויות מתפקדות על הספסל הקדמי.

- "כמח' שאלתי?"
- "שש לירות"
- "מה! חדר במלון יעלה לי פחות!"
- "השניים צחקו...." "לא בירושלים!"
- "ולא באחת לפנות בוקר!"
- "חשבון המלון פלוס ארוחת בוקר פלוס לותל אביב בבוקר.... אנו עושים לך טובה גדולה אדוני."
- נפרדתי משש לירות וטפסתי על ערימות של רפוד קרוע וקפיצים דוקרניים. ישבנו בשתיקה ספוגת-שום במשך 20 דקות. "מתי נוסעים?" שאלתי.
- "ברגע שיגיעו כולם."
- "באחת בבוקר!" צרחתי "מי יבוא בשעה כזו?"
- "אחה באת!"

נכנעתי.... עוד מונית הגיעה, וכל הדלתות נפתחו בבת אחת. הנהג נפלס החוצה ואחריו שני דוכים וכולם התחבקו ובכו ושרו שירי שכורים. בתום ההצגה התפתלו שני הדוכים (שלא היו אלא בני אדם במעילי חורף ארוכים וכובעי פרווה) אל המונית שלנו. "תל אביב?" הם הצטחקו.

- "כן"

- "כמה?"

- "עשר לירות כל אחד"

בקריאת נצחון הם נשפכו לתוך המונית. בטקס פרידה ממושך ומרוגש נפרדו מידידם וסוף סוף זינקנו תל אביבה. הדוכים הצטחקו, טפחו זה לזה על הגב ושרו שירים במין ערבית שכזאת.

- "אתם מפרס, נכון?" זה מהנוסע קדימה, בנאדם צעיר מאד.

- "נכון, איך ידעת?" שאלו בחשדנות.

- "הייתי בפרס לא מזמן."

- "הוא ממשרד החוץ" אמר הנהג. הוא טפח על מצחו ואמר "כאן, לא חסר לו כלום!"

- "מה יש?" אמר הפרסי, מסמר שערות.

- "אני מכיר את פרס די טוב" פרץ משרד החוץ. "הייתי גם כחבר דלגציה לפני שנה. עשינו חיים. נסענו תמיד במכונית שחורה ארוכה עם דגל קטן. וכל האנשים הריעו ומחאו כפיים. א' היה אתנו (הוא נקס בשמו של בעל מסעדה תל אביבי ידוע). והוא זרק מטבעות להמון כל פעם שעצרנו."

- "הייתם בשיראז? אנחנו באים משם. לא בקרתי שם כבר 15 שנים. הוא רק שנה בארץ." הוא נגח בחברו הרדום בין צלעותיו.

- "לא, לא היינו בשיראז. אבל טהראן היה נהדר. בקרנו בכל מועדוני הלילה. אף פעם לא הלכנו לישון לפני שלוש בבוקר. זמרים, בדרנים, נגנים...." הוא שקע לתוך מחשבותיו. אני חטטתי במוחי וחפשתי איזו שאלה נוקבת על יחסי ישראל פרס, אך לשוא..

- "הלואי ולא הייתי עוזב את פרס. אני שונא את ישראל." הכריז הפרסי בנימה ארסית, וכולנו נתקפנו מבוכה. "ואגיד לכם למה.... תסתכלו על הילדים."

- "מה עם הילדים?"

- "הם חוליגנים, פשוט חוליגנים. פראי אדם בלי כבוד לאף אחד. הבן שלי קורא למורה שלו חזירה - הוא צוחק ממנה - אישה מלומדת! משחק כדורגל בשבת, מסתובב עם פושעים ולא שומע בקולי."

- "צריך לחנך אותם עם החגורה שלך!" אמר הנהג, "כך ילמדו קצת כבוד למבוגרים!"

- "אהה! רק ארים להם יד וכל המשטרה תגיע. לזה הגענו. אפילו להורים שלו אין זכויות בארץ הזאת."

- "העולם השתנה קצת" אמר משרד החוץ "כאן זה לא פרס. הילדים גדלים באוירה חפשיה ועצמאית."

/המשך....

- "חופש! בפרס עשינו מה אמרו ההורים והמבוגרים - וכשהתבגרנו היינו יהודים טובים. כאן הם לא שמים פס במתנהגים כמו גויים. ואם יודעים למה? כי הם עזבו את הדת."
- "שטויות! זמנים השתנו. הדת כבר לא כל כך חיונית, יש לנו כבר מדינה. אם אתה רוצה להיות דתי, כל הכבוד לך. ואם אני לא רוצה, אף אחד לא יכריח אותי. זאת דמוקרטיה!"
- "דמוקרטיה? אני יורק על הדמוקרטיה שלך. תסתכלו על הנשים כאן. איפה בעולם אומרים לאדם שאסור לשאת שתיים-שלוש נשים אם הוא רוצה? לזה אתה קורא דמוקרטיה?"
- "לפחות הן משוחררות. למה צריכים לקשור שתיים-שלוש נשים באזיקים לבעל אחד?"
- "משוחררות? בטח שהן משוחררות, יותר מדי. זה כבר מקלקל את החיים שלנו. הן יוצאות לעבוד, מקבלות משכורת, ופתאום הן ברגניות ובוחרות את מי זהן רוצות. הן אפילו כתובות אתנו."
- "הוא צודק!" התפוצץ הנהג. "ועוד איך!" הוא נתן זבנג על ההגה שכמעט ושבר אותו ואנחנו כמעט וגכנסנו לעץ!
- משרד החוץ אסף את כוחותיו למרות הבגידה. "לזה קוראים התקדמות חביבי. הנשים היו מדוכאות במשך דורות ועכשיו הן מקבלות את שלהן. ולמה לא? הן כל כך שונות מאתנו?"
- אני חשבתי שכאן המקום להכניס בדיחה קטנה על "יחי ההבדל הקטן" אבל לא יכולתי להפסיק את זרם דבורו של משרד החוץ. "בישראל, כמו בכל ארץ דמוקרטית, הן טעמו מפרי האמנציפציה ושיוון הזכויות. האם זה לא יותר טוב מבעל משותף עם נשים ללא ספור, חוסר זכויות, חוסר עצמאות ותלות מוחלטת בבעל ובחירה חופשית בין המיטה והמטבח?
- "ועוד איך יש להן שיוון זכויות. לפני כמה שנים רציתי לקנות דירה חדשה. אז מכרתי את הדירה הישנה. הלכתי לעו"ד, חתמתי פה, חתמתי שם, פתאום הוא אמר "איפה אשתך?" "בבית, איפה שהיא צריכה להיות" עניתי. גם היא צריכה לבוא הנה לחתום" "בשביל מה?" שאלתי. "כי הדירה שייכת גם לה וגם לך". דפקתי על השולחן. "איפה, שייכת לה? הדירה שלי, כולה שלי. אני עבדתי כמו חמור כל השנים כדי לקנות את הדירה הזאת. אני עשיתי את זה לבדי ועכשיו אני אחליש מה לעשות אתה." "מצטער" אמר העו"ד "החוק זה החוק." "החוק? אני יורק על החוק! פעם הרבנים אמרו לנו מה מותר ומה אסור. עכשיו זה עורכי דין מגפחים. לנשים יש זכויות ולנו. יש שטויות."
- "אנחנו צריכים לעשות משהו בענין" אמר הנהג. כמעט התנגשנו עם עוד עץ מסכן.
- "אתה לא יכול לעצור את הקדמה" כך משרד החוץ.
- "וזה לא מספיק, הן עוד יורקות עליך. הן יוצאות לעבוד ומקבלות משכורת. ואם אין להן עבודה הן מנענעות את הישבן ברחובות תל אביב בלילה. נערות יהודיות! בפרס לא היית רואה נערה יהודיה ברחובות!"
- "אנחנו צריכים לעשות משהו בענין" אמר הנהג שוב. "הנה, אני נוסע בכבישים בשתיים לפצל בוקר, ומי יודע מה עולה אשתי ברגע זה?"

המשך.... /

- "אתה רואה? איך לנו טיפת כבוד לנשים שלנו. זאת דמוקרטיה?" נזכרתי בפרשה מפורסמת שהיתה בפרס. איש אחד חזר הביתה מאוחר בלילה ומצא את אשתו שוכבת עם ידידו הטוב ביותר. הוא זרק את חברו מהבית. למחרת חזר חברו ודקר את הבעל למוות. במשפט קם הנאשם על רגליו והכריז: הרגתי אותו כי לא היה לו כבוד לאשתו. בעל הגוף, שחוזר הביתה ומוצא גבר במיטת אשתו, היה מחסל אותו בו במקום. ומה עשה חברי? גירש אותי מהבית. אדם חסר כבוד, ובלי כבוד לאשתו, לא מגיע לו לחיות. אז גמרתי אותו ואת בושחו. האיש יצא חף מפשע. כאן בישראל היה יושב בכלא עד סוף ימיו."

- "אנחנו צריכים לעשות משהו בעניין", אמר הנהג, "אבל מה?" ישבנו בשתיקה. המוסר המפוקפק של הפרשה הביך אותנו. במקצת. אך משרד החוץ התאושש מהר. "אתה לא יכול להאשים את הנשים. ואתה לא יכול לחסל כל גבר שלא מחסל אותך כי שכבת עם אשתו. זה לא בסדר!"

- "אתה בטח עוד ריוק. חכה עד שתגדל קצת לפני שתחיל להגיד לנו מה בסדר ומה לא." כבר הגענו לפרברי יפו. המונית עצרה בסמטה צרה והפרסים ירדו. נפרדנו מהם נרגשות והם נעלמו לתוך החשכה.

- "בחורים טובים" אמר הנהג "אבל פרימיטיביים קצת. אך מה שהוא אמר על הנשים זה נכון. צריך לעשות משהו." משרד החוץ סיפר לנו על הנשים בחייו. אלה הם אחי, חשבתי, כולי רוך וחוס. נמנמתי.... הנהג נער אותי. "תל אביב" הוא צעק.

הצצתי מהחלון. "בקושי הגענו לתל אביב ואני גר בקצה השני של העיר. אתה לא יכול להסיע אותי הלאה?"

- "אמרתי שאקח אותך לתל אביב וכך עשיתי. תן לי עוד חמש לירות ואקח אותך לקצה השני."

- "תן לו כבר חמש לירות" אמר משרד החוץ "אתה לא יכול ללכת ברגל, זה רחוק מדי."

- "אבל איך לי עוד חמש לירות"

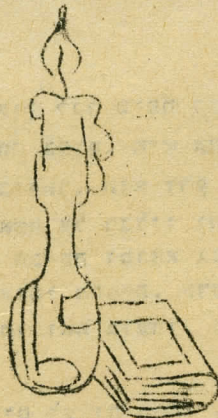
- "אז תצטרך ללכת ברגל, נכון?"

העפתי מבט שנאה לעבר אחי וירדתי. הדלת נסגרה בטריקה והם נסעו להם.

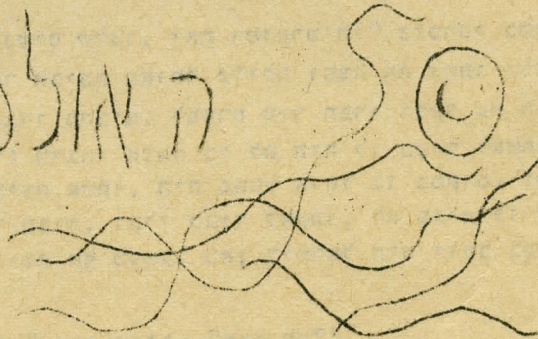
- "זאת דמוקרטיה?" צעקתי לעבר הפנס האחורי של המונית.

התחלתי ללכת ברחובות תל אביב הקרים והריקים....

האולפן

המחזור הכ"ג של האולפן נפתח בשעה טובה ומוצלחת ב-9.11, באיחור של שבוע ימים. האיחור נבע מהעובדה ש14 חברי "שנת שירות", המאורגנים על ידי הפדציה הציונית בבריטניה, הגיעו ארצה ב-8.11, ואל הקיבוץ הגיעו למחרת היום. בכל זאת - עד לאותו תאריך, כבר הגיעו לאולפן כ-30 תלמידים והיום (14.11) האולפן מונה 43 תלמידים, ונוסף עליהם, דני סטיל לומד כ"סטודנט חפשי", ואנו מאחלים לו הצלחה בלימודיו.

ההרכב של חברי האולפן, לפי ארצות מוצא, הוא כדלקמן:-

14	ארל'ב	18	אנגליה -
2	קנדה	3	ניו זילנד
1	רודזיה	2	דר' אפריקה
1	צרפת	1	הולנד
		1	שוודיה/הונגריה

3 תלמידים עובדים במפעל במקצועותיהם, וחבר אחד, מכונאי דיזל, עובד בחולה. ישנן 2 אחיות מוסמכות, ותלמידה אחת עובדת יום בשבוע במרפאת השניים בהורדת אבן.

צוות החברים העובדים הוא שמחה ורונה המורות, פס המטפלת, ג'ון הרמץ המדריך והחתום משה - רכז.

הפעולות החברתיות-חינוכיות מתבצעות במרץ - ופעולתו הברוכה של ג'ון מורגש כבר, בראשית דרכו כמדריך. אנו נפנה לחברים בקרוב, ונבקש אותם לבוא אלינו - לשוחח, ולהרצות על נושאים שונים שיש להם ידע או מומחיות.

אנו מבקשים את החברים להודיע לנו על נכונותם לאמץ את חברי האולפן - לפי שעה 15 תלמידים אומצו - ע"י קרובים - ונשמח לקדם את האמוץ בהקדם.

מאיר

אנו משתחפים באבלם של
דבי לואי והמשפחות
בפטירת האם.
כל בית כפר-הנשיא

פנת הצודעה הקטנה

למגדלי הציפורים הקנריות שבמשק.

זוהי בקשתי אליכם

אם ביכלכם למכור צפור או שחיים

אבקש להתקשר אתי בהקדם האפשרי;

חודה מראש ליאורה אדלשטיין

ביום שני ה - 22/11 תבוא לכפר הנשיא משלחת צרפתית

המשלחת באה ארצה כדי לקיים סמינר עם עמיתיהם

הישראלים - על תכנית חלופי משלחות נוער - ספורט

וחינוך בין צרפת וישראל.

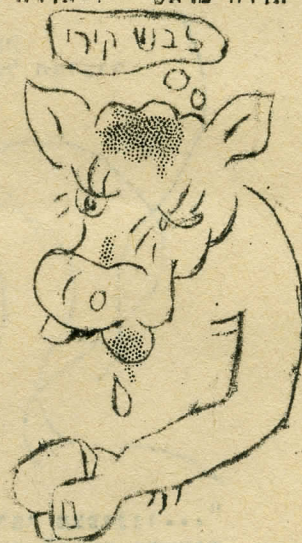
המשלחת מייצגת את כל ארגוני החינוך הספורט והנוער

בצרפת. ובמסגרת פיקורים בגליל תבוא אלינו ביום שני

ב - 11.00 בבוקר כדי לשמוע הסבר על קיבוץ.

צפתם הם.

ישאל א.

ירח לימוד שמחה ומאיר מודיעים שעקב הפירסום

המוקדם של רשימות החוגים ששונים, אשר יתקיימו באותה החקופה

נאלצנו למסל את הפעולות הלימודיות המתוכננות, ועם החברים

הסליחה. הנושאים אשר אכן יתקיימו, למרות האמור לעיל, הם;

1.. טיול לאזור מדבר יהודה, בהדרכה של ב"ס שדה עין גדי.

2.. הצגת מחזה בכיכובת של סדנת הצפון, ודיון עליו (בתאריך 11/12).

א - אלה פעולות שעליהן תבוא הודעה בבוא הזמן.

קניין אלהי אצמנו

חברה טובה - איך?

בימים אלה כשכל אמצעי החקשורת מדברים על שביתות, סנקציות של עובדים, צווי רחוק מחד, ומבנה ההסתדרות על חברותיה הרועד עקב הגלויים המבישים מאידך, נפגשים אנשים פשוטים ושואלים זה את זה "מה יהיה הסוף? איך אפשר להמשיך כך? זו החברה שרצינו במדינה היהודית?"

יש שאומרים בצורה חד משמעית "מוטב שהמפלגה שנתנה את הטון עוד מלפני זמן קום המדינה חשלה את המחיר ותחלף באלטרנטיבה".
אחרים תוהים האם כל הרע והמכוער בחוץ ארצינו הם רק כתוצאה של מחדלי מפלגה זו או אחרת או שמא הסיבה נעוצה בהתנהגות כל אדם ויחסו למיסים, ליושרו בעסקים, לגישתו אל הציבור

למה הוא מלמד לפניו... האם הכל מסתכם במה שנאמר ע"י אחד מדוברי אחת מקבוצות העובדים שתבעו לעצמם חוספת זו או אחרת "גם לנו מגיע...?"

ברצוני לספר ספור ששמעתי מפי פרוטסור נחמה לייבוויץ בהתייחסה לנושא המוסר; - היא נוכחה בהצגה שאליה באו המון אנשים

שלחצו וזדחפו כדי להשיג מקומות ישיבה טובים. הסדרנים באולם ניסו להרגיע את הקהל בהבטיחת מקומות שמהם יהיה ניתן לראות טוב מבלי לדחוף ולהדחק. בסוף מצאו שהמקום שנשאר להם לא היה טוב ולא ראו ולא שמעו ממנו. אמר הבן לאביו "אחה רואה, אנחנו חמיד מחכים ולא דוחפים וחמיד לא מקבלים מקום טוב."

השיב לו האב; "זה נכון אבל בכל זאת תמיד נמשיך להתנהג לפי מצפוננו..." הנמשל ברור - אם כולנו נאבקים להגיע - אזי כל הצגה הופכת למאבק מרפקים ובנינו ילמדו מזה ויטיבו לעשות. ואם לא נסתייע במרפקים תמיד לא נקבל את

"המגיע לנו" אבל אולי הקטטות, השערוריות, היחס של "בוא אן אנן" יעלמו. בשעה זאת מה שנחוץ איננה סדרת התכנסויות שבה משתכנים וצועקים "גבאלט חייב להיות שינוי, יש רעידת אדמה, יש מחדל, הם אשמים..."

אלא החלטת כל פרט, כל קבוצה, כל מגזר, כל ארגון שאני/אנחנו מתכוונים לעשות את הדברים הבאים כדי לשפר את המצב...

אולי הקיבוץ צריך לשמש מורה דרך בכל המפנה הזה. במה זה מבטא? לא רק בהשענו על השגיו או מאמצי גרעיני עודד אלא חנוך חברת גוער; ויתור על חלק מן הלוקסוסים שהפכו לנורמות; גיוס צעירים וותיקים כאחד לעזור בעיירות פיתוח (לא רק בכנת בחירות)

ועוד ועוד. כדאי לשנות את האמירה של ב.ג. ולאמר "החשוב הוא מה שהיהודים עושים ולא מה שהם אומרים" כתוב "נעשה ונשמע" ולא "נדבר ונחבט" !

כ ד ו ר ג ל ב ד ג ש ק ל

הלכתי למגרש בחקווה לראות את גבורינו מתמודדים עם החברה מכפר בלום.
 אבל כשהגעתי נוכחתי לדעת שבהעדר האורחים גייסו כוחות נוספים ומתנהל
 משחק ידידותי בין שלנו בחולצות ירוקות לשלנו בלי חולצות השופט היה-
 לא פחות ולא יותר ממשה המאירי שהעיד על עצמו "איני רואה טוב ולא
 שומע טוב" (במיוחד עם מעליבים אותי) אבל אני שורק מצוין במשחקית!
 הוא נעזר במחצית השניה ע"י שני קוונים בינלאומיים- לו סגל שפעל ממקום
 ישיבה ועבדכם הנאמן ששרק לנבדל -- לפי דברצ איתי כל פעם שהוא קבל את
 את הכדור. בשער אחד עמד איבן שעצר כדורים בהושטת ידגל. באורך שני ק"מ
 ובשני אדם מדר שעצר את רוב הכדורים ממצב תפילה מוסלמית. מסמר ההגנה
 ב"חולצות" היה בני גולדברג שדרש שהפעם אכתוב עליו משהו טוב. אלק עמד
 במצב חוסר נשימה ונבדל קבוע וישראל הדר הטעה את כולם בהסייות גוף
 שהזכירו את להקת "בת שבע". היה זה משחק ידידותי שהסתיים בנצחון שלנו!!
 המבקרים סכמו את מהלך המשחק כל כוס גולדסטאר אצל מקס ח' אחרי הסיום.
 גם הבירה היתה טובה!

אריק

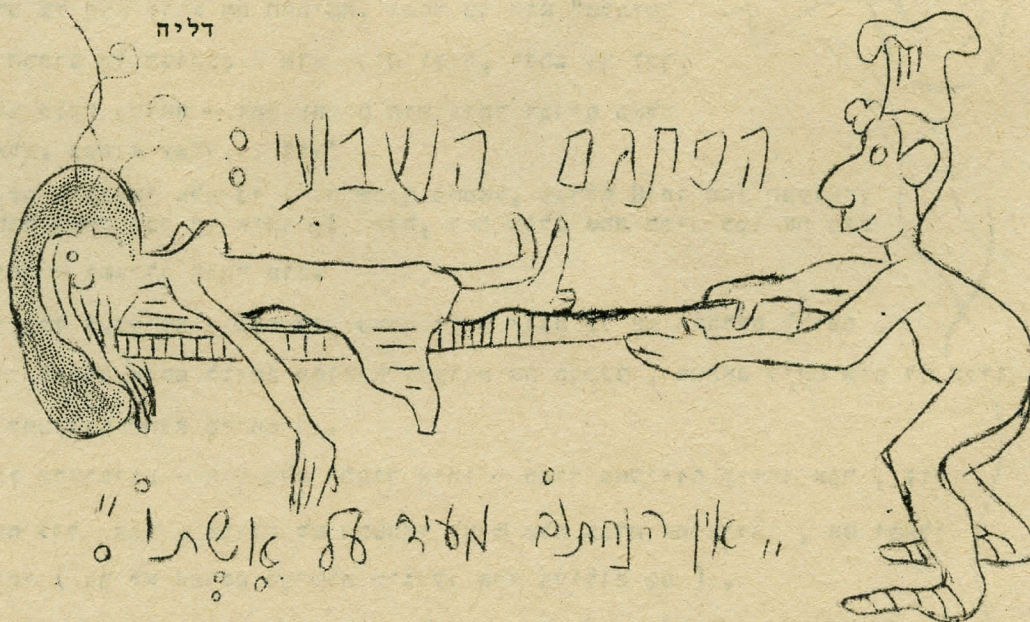

ג. - אולי רשות כלשהיא (ועדת החברה?) תיזום פעולה כזו, כלומר תפרסם היכן אפשר להשיג חמרי בניה שונים - בקיבוץ ומחוצה לו - כדי לעודד יצירה עצמית במינימום הוצאות, וכמובן תפרט מה אפשר לקבל ועבור מה צריך החבר לשלם. כי היום המצב מעורפל מאד: שכנתי משמאל שלמה עבור מדפי העץ ועבור המסגרות לתמונות בעוד שכנתי מימין לא שלמה כלל עבור המלט למרפסת שלה כי האח של חותנה עובד בבנין.

א. - אשליות, אשליות - אתם באים לערער פה על עקרון שנקבע כבר בתורה בה נאמר: "לא תחסום שור בדישו", כלומר - עליך לתת לשור לאכלל כאות נפשו בעת הדייש. עקרון זה נועד להבטיח את הנאת העובד ממקום עבודתו ואיזה פורום בקיבוץ יקח על עצמו את המשימה של קביעת "היקף ההנאה האופטימלי?"

ב. - אינני שולל את זכותו של החבר להנאה ממקום עבודתו, אדרבא - אני סבור שטוב וחשוב שחבר ירגיש שמקום עבודתו מקנה לו אפשרות לקבלת טובות הנאה - אולם אני בהחלט חושב שקיים אופטימום.

אין אני מזלזל בקשיים האובייקטיביים העומדים בפנינו בקביעתו אולם נראה לי שהבעיה חשובה דיה מכדי שמורכבותה תרחיק מקטיפול בה. יתר על כן, חובה עלינו לדון בענין, אם ברצוננו ליצור אורה חברתית בריאה יותר מזו הקיימת היום.

קיבלנו כתבה זו שנקראה ע"י דוד א. ביומן בית השיטה.

נראה שגם בעינין זה חלוקות הדעות, על כל פנים אנו,

במערכת, איננו מקבלות את הדיעה המובעת פה.

המערכת

"ש"כ ת ב ר ב ע י ל ו ס ש ם ן"

אני מרגישה חובה להשיב לכל המאשימים

את זכותבים האנונימיים, את החותמים באותיות האלף-בית-

ואיתם אותי בעורכת, הנותנת יד לשערוריה הזאת ונכנעת

לפחדנים חסרי אומץ.

ובכן, "חטאתי פסעתי!"... האמנם?

אני מודה בזה ברבים שבהכרח מלאה אני מסכימה שיכתבו

בעילום שם, ואפילו קרה שהצעת בעצמי לחבר שלא לחתום

את שמו. וכל כך למה?

נזכחתי לדעת שחבר קיבוץ קורא ושימה מן הסוף. דהיינו

קודם כל הוא קורא את החתימה, ואחר כך הוא "מלביש"

את הכתוב כל הכותב; "הוא כזה וכזה, ונהג כך וכך,

ואמר כזאת וכזאת - ומה פתאום הוא כותב דברים כאלה

וכאלה, כשהוא עצמו... וגו'.

אין זה עיתונאי אלמוני. זה שכנך משמאל, שגדלת איתו מאז הפעוטות

זה חבר שאתה כבר חי איתו 40 שנה, ואת כולם אתה מכיר כמו את כיס

מעילך - ואפילו יותר טוב.

לכן כלל וכלל לא איכפת לי, שאדם יקרא קודם כל את הדברים לגופם,

מבלי לייחס אותם לכותב מסויים ולעוות את תוכנם, בהתאם לייחוס שיש לו אליו

או לתכונות שהוא מייחס לו.

נכון שהאותיות - איך שלא תהפוך אותן -- חמיד מחשדות מישוהו אחר, וזה

באמת עול. אגב, מעולם לא הבטחתי לאיש שלא אגלה את זהותו, אם ישאלו

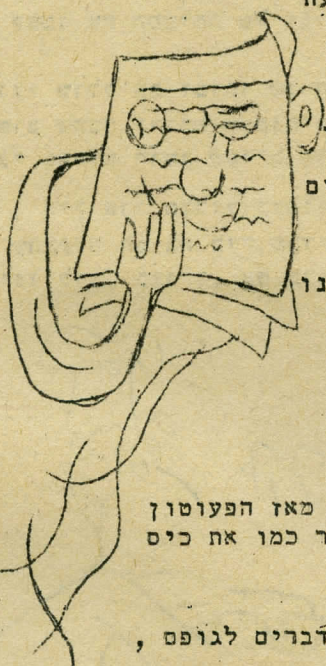
אותי (גם לא אפרסם רשימות שיגיעו אלי בעילום שם).

על כל פנים גילתי בינתיים שאין כ"חידת האותיות" סגולה טובה לעשות את

"היומן המשעמם הזה" לפיקנטי יותר, לעורר התענינות בציבור וסו"ס

מגיעות אלי גם תגובות כלשהן - אותו היוזן חוזר מפורסם - שכל כך חסר,

בדרך כלל... (מתוך "שיטין" יומן בית השיטה)

לאחר שדווחנו בשבוע שעבר על המתנת שוא כליל שישי לזוגות הצעירים
מחזור - התקבל במזכירות המכתב הזה שנשלח מהמרכז הקהילתי בחזור.

מרכז קהילתי
"אהל משה", חזור.

לכבוד
חברי ועד
מועדון הזוגות הצעירים
חזור

חברים שלום רב,

הנדון: אירוח חברי המועדון ע"י משפחות בקיבוץ כפר הנשיא.

הרשו לי להביע אכזבה מאופן הטיפול ומידת התיחסות ועד המועדון וחבריו
להצעה בנידון אשר מימושה לא יצא לפועל.

סביר איפוא להניח שבמקרים דומים ביטול יזמה מעין זו מחייב את מארגניה
להודיע על עצם הביטול למארחים, לעניות דעתי, זהו צעד מחויב המציאות
מעצם אחריותכם לפעולות המועדון בחזור.

נראה לי כי תופעות מעין אלו אינן בהם כדי לתרום להידוק הקשרים בין
ישובינו ובין הקיבוץ השכן והאחרים בכלל.

ראוי איפוא כי מן התכונה המוסרית לקיים דיון בין באי המועדון כשתכליתו
לעמוד על המניעים לכשלוך אירוש חברתי זה.

דומני כי יש מקום להעביר הודעת התנצלות לכל אותם משפחות חברי קיבוץ
כפר הנשיא אשר עמדו לארחיכם בערב הנידון.
אודה לטיפולכם בנידון.

בכבוד רב,
אלי אורן
מנהל המרכז.